

Het spreekt vanzelf dat de arts van dit beperkte aantal patiënten, ook al wordt het ziekenfonds-honorarium per ziel aanmerkelijk hoger, hierin geen behoorlijk bestaan zal kunnen vinden. Belangrijke aanvullende bedragen zullen dus nodig zijn van het Rijk, de Provincie of de Polder (zie de regeling zoals deze op verschillende eilanden bestaat). Het hieraan verbonden gevaar is, dat de arts een min of meer ambtelijke status zou gaan innemen. Om dit te voorkomen zal het nodig zijn, dat men hem een onafhankelijke positie waarborgt, waarbij hij alleen verantwoording schuldig zal zijn aan zijn eigen beroepsinstanties (Afdelingsraad en Raad van Beroep). Wanneer aan deze voorwaarden wordt voldaan, kan een dergelijke positie voor de arts zeer aantrekkelijk zijn.

Inderdaad is in dit plan de huisarts weer de ideale familie-arts. Men kan zich echter afvragen of het niet een illusie van prof. TUNTLEER is, te menen dat deze vorm van gezondheidszorg niet meer zal kosten dan de huidige, zelfs al zou men het geld, dat anders wordt uitgegeven aan medische ambtenaren, zoals schoolartsen, zuigelingenartsen, enz., voor deze verzorging kunnen bestemmen.

Prof. TUNTLEER meent verder, dat wanneer deze proef in de nieuwe polders zou slagen, er wellicht ook voor andere streken een dergelijk plan mogelijk zou zijn. Zeker geldt dit voor geïsoleerde gebieden, zoals bij voorbeeld de eilanden. Wat de overige gebieden betreft, het is moeilijk daarover iets te te voorspellen. Indien het plan echter zou slagen, zal een verandering in de opleiding van huisartsen noodzakelijk zijn.

Het is verheugend, dat van zo gezaghebbende zijde nog eens weer met nadruk is gewezen op de zo belangrijke plaats, die de huisarts als centrale figuur in het bestel van de volksgezondheid behoort in te nemen. Moge, in de eerste plaats, de huisarts zelf van dit belangrijke feit doordrongen zijn. Het is een allereerste vereiste dat de huisartsen, zeker als groep, een open oog hebben voor de voortschrijdende maatschappelijke ontwikkeling. De huisarts, met zijn sterk individualistische instelling, wil dikwijls niet inzien dat het de plicht van de Overheid kan zijn op het gebied van de gezondheidszorg reglend op te treden, waarbij de positie van de huisarts zoals boven reeds gezegd, in het geding kan komen, ja zelfs kan worden bedreigd. Het ligt voor de hand, dat de huisarts zich tegen een dergelijke aanranding tracht te verdedigen; dit kan hij het best doen door zodanige initiatieven dat ingrijpen van overheidswege te enen male overbodig is; bij voorbeeld door mede te werken aan die plannen, welke de positie van de huisartsen trachten te versterken. Het plan TUNTLEER is, onder bepaalde voorwaarden, een dergelijk object. Het komt zeker in aanmerking voor steun, of, op zijn minst voor ernstige bestudering, zowel van de kant der betrokken autoriteiten, als van de zijde der huisartsen.

Literatuur: J. H. TUNTLEER (1952) *Het Gemenebest*, Juli-Aug., bl. 3.

BRIEFWISSELING

DE BEZORGING VAN HET EERSTVOLGENDE NUMMER

In verband met vacatiesluiting bij onze brocheerderij, de firma STOKKINK, kan het eerstvolgende nummer pas 3 Augustus a.s. ter post worden afgeleverd.

REDACTIE